

Ivonne Zwart: 'Mag ik je hand even lenen?' Een kuch, een prop, ik kan niet meer rechtop, revalideren na een herseninfarct. Uitgegeven in eigen beheer, 2017. Zie ook: ivonnezwart@gmail.com en ivonneskunst.nl (CVA/Beroerte/Aneurysma/Revalidatie/Acceptatie/Medepatiënten /ED)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Egodocument waarin Ivonne Zwart beschrijft hoe zij een beroerte kreeg en hoe haar leven daarvoor was en daarna werd. In 2002 kreeg zij een CVA waardoor zij linkszijdig verlamd werd. Het zette haar leven op de kop, maar het lukte haar na een lange weg van revalideren en barricades om een nieuw evenwicht te vinden. Ivonne Zwart beschrijft in dit boek het moment dat ze een CVA kreeg, het ziekenhuistraject en de periode in het revalidatiecentrum. Boek van 124 pagina's met enige gedichten uit de revalidatieperiode van Ivonne.

Over de schrijfster:

Zie: <http://ivonneskunst.nl/Ivannes-kunst%20wie%20ben%20ik.html> Ivonne Zwart (1952) werkte als onderwijzeres, deed ook de opleiding tot psycho-sociaalwerker maar is na haar beroerte bezig met abstracte schilderkunst. Ze leeft samen met haar partner Fons in Nijmegen. Zij heeft een zoon Sugijatno en een dochter Indy met een verstandelijke beperking die in een woongroep woont. Bij een bijeenkomst daar kreeg zij het CVA.

Wat viel op:

Het hardcover boek heeft een rustige layout met een grotere goed leesbaar lettertype. Goed te volgen is het hele traject dat Ivonne heeft doorlopen. Daarbij gaat ze uitgebreid in op het leven in het revalidatiecentrum: hoe je ineens op een kamer slaapt met een onbekende, de mederevalidanten, hoe het revalideren met vallen en opstaan gaat, de dagindeling, wat er gebeurt aan onderzoeken en therapie. En op pagina 84 staat een prachtig voorbeeld van galgenhumor (dat ga ik niet citeren, zelf lezen)..

Citaten:

Pag.7 : Aan het eind van mijn vorig leven kreeg mijn optimisme een enorme deuk en had ik al mijn creativiteit nodig om het hoofd boven water te houden in mijn nieuwe leven.

Dat gebeurde vanaf het moment dat ik tijdens een hoestbui omviel.'

Pag.35: 'Ik herinner me dat ik als kind weleens ietwat gebogen liep. Dan zeiden mijn ouders steevast: 'Rechtop mijn dochter, daar komt een officier,' waarop ik mijn rug rechtte en beter liep.

Nu, in het ziekenhuisbed, zeg ik dat zinnetje dikwijls, waarna ik beter rechtop zit. Dank pap en mam!'

Pag.45: 'De neurologe komt vertellen dat er progressie in mijn herstel te bespeuren is, dat ik "leerbaar" ben.

Ik mag daarom naar de Sint Maartenskliniek.'

Pag.50-51: "Dag, ik ben Nanda en stond net aan de balie te praten. Zodoende kon ik

nog niet kennismaken. (...) Verder wil ik zeggen dat ik altijd erg vroeg naar bed ga . Ik word van het minste geringste wakker, dus ik hoop dat u niet snurkt.’
Ik slik en kijk Fons aan.’

Pag.89: 'Ik snap heel goed dat jij je hier rot bij voelt, maar het enige wat we kunnen doen, eigenlijk wat jij kunt doen is doorzetten. We proberen het de volgende keer nog eens, net zolang totdat het lukt, oké?’

Extra:

<https://www.facebook.com/ivonne.zwart>